

дупка, защото дъската, която ѝ служеше за захлупакъ, имаше видъ като да е закована (но само съ главичкитѣ на прекъснати гвоздеи); а за да не се мърда, когато стъпаха отгоре ѝ, бѣше закрепена съ желѣзни витла, изкусно прикрити.

Македонски последва бабата и въ тѣсната подземна стълбичка. Отвори се отдолу една врата, и тѣ влѣзоха въ стая доста широка, добре послана съ черги и освѣтена.

Предъ единъ столъ, претрупанъ съ книги, хартии, вестници, съ червени восъци и други писалищни потрѣбности, седѣше Левски, наметнатъ съ кожухъ, и пишеше. Тая подземна стая служеше за писалище и работенъ кабинетъ на всички апостоли и агенти, който нощуваха тайно въ дома на баба Тонка.

Македонски седна на посланото съ червенъ килимъ одърче.

— Усѣти ли те нѣкой? — бѣше първата дума на Левски.

— Никой.

— Е?

Македонски бръкна въ пазвата и му връчи едно писмо.

Апостолътъ притегли свѣщъта до себе си и хвана внимателно да прочита.

Въ това време горе гостолюбивата баба Тонка свали отъ полицата едно похлупено блюдо, поразрови огъня и тури да се сгрѣбе госбата, назначена за пратеника на браилскитѣ хжшове.

